

Το χαρούμενο λιβάδι

Φυλλιώ Νικολούδη

Κωνσταντίνος Μαρκόπουλος

Κάποτε, λίγο πιο μακριά από ένα μέρος σαν κι αυτό που μένουμε εμείς, που μένετε εσείς, υπήρχε ένα λιβάδι. Όλοι έλεγαν πως ήταν το ωραιότερο λιβάδι που είχαν δει ποτέ. Ήταν γεμάτο κάτασπρες μαργαρίτες. Οι άνθρωποι πήγαιναν συχνά εκεί, το έβλεπαν, αλλά κανείς δεν έκοβε τις μαργαρίτες, γιατί δεν ήθελαν να χαλάσουν αυτή την ομορφιά.

Μα και οι μαργαρίτες περνούσαν πολύ ωραία.
Ήταν πολύ αγαπημένες. Ώσπου μια μέρα:
—Μπα! Τι είναι αυτό το παράξενο πράγμα που
ξεφύτρωσε πλάι μας; φωνάζει έντρομη μια μαργα-
ρίτα.
—Πώς βρέθηκε εδώ; ρωτάει μια άλλη.
—Κοίτα πώς είναι! Είναι πολύ άσχημο λουλούδι.
Εεεεε, μαργαρίτες. Για ελάτε όλες εδώ να δείτε
το παράξενο φυτό που ξεφύτρωσε στο λιβάδι μας.
Μαζεύτηκαν, λοιπόν, όλες οι μαργαρίτες γύρω από
αυτό το φυτό και το περιεργάζονταν με περιέργεια.
Άλλες το κοίταζαν αδιάφορα, άλλες με έκπληξη και
θαυμασμό, γιατί έβλεπαν κάτι διαφορετικό. Κάποιες
του γύριζαν την πλάτη, δείχνοντάς του έτσι πως δεν
το θέλουν στο λιβάδι τους.